

Avagy hogyan viselkedett volna a neandervölgyi, ha a kezébe nyomnak egy laptopot?

Úgy 150 000 évvel ezelőtt járunk. Neandervölgyi főszereplőnk mit sem sejtve barangolt egy ősnapsütéses, ősmadarak vinnyogásával tarkított ősdélután. A napi betevőt már levadászta társaival, így tartott egy kis sziesztát. Ő nem nevezte sehogy, szimplán élvezte a jóllakottság érzését. Az egyik pillanatban fura zajt hallott. Életében nem tapasztalt még ahhoz fogható. Nagyon kíváncsi lett, ezért elkezdett fülelni. Sikerült behatárolnia, melyik irányból hallja a zúgást. Elindult. Egyre hangosabbá vált a berregés. Majd elhalkult. Elhagyta, vissza kellett fordulnia. Egy ősfá tövében megállt, és nézelődni kezdett. Nem látott sehol semmi szokatlant. De akkor mit hallhatott? Puff! A fejére esett valami. Hogy miként sikerült? Fújt egy hatalmasat az őskori szél. Ősfőhősünk elájult.

Kis idő elteltével felébredt, majd megrázta fejét. Megijedt. Nem, mégsem ijedt meg. Viszont nem tudta hova tenni a dolgot. Isaac Newton gravitációelméletét akkoriban hírből sem ismerték. – Mi lehet ez? – kérdezte magában. – Nem állat, mert nem mozog, viszont hangokat ad ki magából. ... Lehet, hogy mégis állat, csak alszik, és hangosan szuszog. – folytatta a töprengést. Bökdösni kezdte. Nem mozgott. Belerúgott. Az ismeretlen tovarepült, ősemberünk pedig felszisszent. Eszébe sem jutott, hogy a fejére esve elkábította őt nem is oly rég. Végül is tapasztalat útján tanult az ősember is. Vagy nem. Fene se tudja. De azért ez logikus lenne. Duzzogva odament lába megfájdítójához, és elkezdett ismerkedni vele. A laptop nem kapcsolódott ki, pedig elég sok trauma érte az elmúlt pár órában. Összecukott állapotban volt, ám a neandervölgyi rájött, hogyan kell kinyitni. Annyira ráérezett a dologra, hogy majdnem túlhajtotta és eltörte. De csak majdnem, a ketyere megúsza.

– Szép, szép. De mi ez? – elmélkedett. – Állatnak tényleg elmenne, van arca.

A tapipad nagyon tetszett neki. Rájött, hogy ha simogatja, mozog valami a notebook arcán. Arra gondolt, hogy zavarba hozta, és össze-vissza nézelődik.

– Biztos nőstény. – vont le a következtetést.

Rátenyerelt párszor a bal oldali gombra, és sikeresen megnyitotta az aknakeresőt. A gombnak varázserőt tulajdonított, mondván hirtelen átfestette az újdonság arcát. A varázsló azonban szinte azonnal átment kuruzslóba, mert egy akna felrobbant a játékban. Ősemberünk hirtelen úgy megijedt, hogy hátraugrott, egyenesen az ősfának. Ennek ellenére visszament, mert érdekelte a hordozható számítógép. Pedig sajgott a háta, olyan erővel csapódott az ősfá őstörzsének.

Tovább szórakozott a touchpaddal, megtalálta a szövegszerkesztőt. Majd véletlenül megcsúszott a keze, és a klaviatúrán találta ujjait.

– Jé, ez beszélni akar velem! – már-már ujjongott ősfőhősünk.

Egyre szimpatikusabbá vált számára a masina, nem győztek kommunikálni egymással. Viszont eljött a pillanat, mikor az akkumulátor azt mondta: kész, végem van, aludni akarok!

– Most meg mi történt? – neandervölgyink kétségbeesésében elpityeredett.

Vigasztalni kezdte a laptopot. Azt hitte, valami olyasmit mondott neki, amitől megsértődött. Minden erőfeszítése hiábavaló volt. Szorongatta, és csak sírt. A gépezet pedig mindenféle bűgás nélkül tűrte az őskönnyeket.

Ezek közben hirtelen egy nagy és vakító fény tűnt elő a semmiből, őshősünk majdnem

elvezette szeme világát. Furcsállta, hogy egy hozzá hasonló, de mégis különböző lény jött elő. Megijedt, mert azt hitte, egy ősiszene jött el hozzá, hogy megbüntesse, ezért el is bújt az eddig kétszer említett ősfá mögé. Persze nem az volt, hanem egy időutazó, aki véletlenül otthagya fontos munkaeszközét az őskorban.

A modernkori ember már nyúlt is volna érte, mire az ősemler megtámadta, és letépete a földre.

– Olyan butus vagy! Te nem tudsz vele mit csinálni, nekem viszont szükségem van rá. Ha elengedsz, adok helyette mást, azzal többre mész. – mondta a kiszolgáltatott helyzetbe került tudós, majd elmosolyodott.

A neandervölgyi mintha megértette volna őt. Elengedte időutazónkat, aki rögtön eltette a meggyötört ketyerét. Ezt követően őskori szereplőknek adott egy rongybabát. Egy felcsillant szempár jelezte, hogy nagy az öröm. Az ősfőhős elvonult ősbárlangja irányába, a mai ember pedig notebookját hóna alá csapva visszatért saját idejébe, a 21. századba.

Ráadás: a rongybaba élete dióhéjban

Az ősemler hazavitte a rongybabát. Ősneje már várta szerény ősbárlangjuk előtt. Nagy szemrehányásokat tett rá, hogy hol a nyavalyában volt már megint. Ő erre elmesélte az egész történetet. Az őssaszony meghatódott, és befogadták őscsaládjukba a kis játékot mint gyermeküket.

Az anyagokból összevarrt játékszer csak nőttön-nőtt. Kis idő után beírátták az ősbölcsödébe, utána az ősóvodába. Az ősóvónéni nem győzte mesélni az ősszülőknek, hogy milyen jól nevelt és csendes csemetéjük van. Büszkeség fogta el őket, mint minden rendes szülőt, akinek dicsérik porontyát. Az ősovi kijárása után a rongybabát beírátták az ősiszkolába. Az őstanárnéni szintén nagyon jó véleménnyel voltak az őscsemetéről. Kitűnő tanuló volt példás magatartással. Járt ősgimnáziumba és ősegyetemre is. A baba erényeit kiemelő véleménynyilvánítások e helyeken sem maradtak el.

Mikor már felnőtt, ősapjával bizony jártak őskocsmázni. Ősanyja nem örült ennek, de hát miért is ne élvezze az életet egyetlen pici fia. Olyan másnapos volt néha szegény rongybaba, hogy sugárban okádtá a szivacsot.

Na, de nemcsak kocsmázott, hanem dolgozott is keményen egy ősirodaházban őstitkárként. Rengeteg ősmunkája volt, így minden őseste kilapulva ment haza. Ősszűlei nem is győzték megrázni, hogy visszanyerje kissé pufók alakját. Mikor megunták, hogy minden egyes ősnap végén meg kell rázogatni fiukat, elküldték hát őssziskóba és ott felrázódott magától.

Ősszűlei őssaszony után is vadásztak, de egy őskisaszsonynak se tetszett a rongybaba. De egy nap hirtelen kopogtattak az ősbárlang ősbajtáján. A bejárat előtt egy őskukoricacsutka hevert. Rögtön egybekelt a modernkori játék és az őskukoricacsutka. Lett is két őshajásbabájuk.

Mindezek után boldogan éltek, amíg meg nem haltak...